

Tyče: vystoupení II:

Tím ale vše neskončilo. Ještě bylo nutné tyče nějakým způsobem spojit. Asi je každému jasný, že je prostě nemůžeme slepit a to ani Pattexem superfix či jak se tyto šílené výrobky jmenují.

Jednoho krásného červnového dne jsme měli předtáborovou schůzku a tam jsem byla vybrána jako dobrovolník, co půjde shánět šrouby. Nebylo to teda žádná sranda. Ale po dvou neúspěšných pokusech, které zahrnovali Kutila v Praze na Újezdě a železářství v Dlouhé (která je opravdu dlouhá), jsem byla odkázána do hutních materiálů, které se nacházejí taktéž v Praze. Poněkud si nepamatuju kde to bylo, jen že to bylo na takovém malém zapadlém náměstí, ale hlavně, že ten obchod byl dostatečně velký. Jen neměli ty správný šrouby, co si Yuči vymyslel. Teda neměli jen jeden druh, ale ze dvou, což znamená 50% a to už je dost. Telefonicky jsme se domluvili jak dál a šrouby byly na světě.

A tak jsme se opět sešli. Tentokrát ve složení Yuči, Wanyanka, Bára a já v Kostomlatech, kde byly tyče uskladněny. Všechny půlky (tyčí, kdy by si pod tím někdo představoval něco jiného) jsme vynosili, poskládali a začali do nich provrtávat díry. Já tyče držela, Yuči vrtal a Wanyanka dávala odborný dozor. Už ani nevím, kolikrát jsme si myslela, že skončí díra i v mé ubohé ruce. Tyče se při vrtání hrozně klepaly, ale šíleně. Já i Yuči jsme byli taky totálně vyklepaný. Dokonce nám do toho přšelo.

No taky bych mohla popsat, jak jsem to měřili a jak nám to nevycházelo. Bylo to vlastně úplně jednoduchý. Vzaly se dva plechy, přiložily se k tyči tak, jak měly patřit, udělaly se značky a podle těch se tyče provrtaly. Háček byl v tom, že to stejně nevycházelo. Nejenom, že tyče občas solidně doutnali, ale hřeby jsme museli ohýbat do prapodivných úhlů, aby vůbec prolezly skrz naše zcela rovné díry. Asi nikdy nepochopím proč to. Naštěstí vše řeší kladivo: „Šroube!!! Ty nepasuješ!!! Plechu!!! Ty taky ne!!! Já vám dám, kladivo na vás!!! No vida a hned se k sobě máte.“ Každé dva pasující plechy a šrouby jsme k sobě připevnili a Wanyanka do nich ryla čísla, abychom je pak nepopletli. Takto jsme strávili celé sobotní odpoledne. Wanyanky maminka nám udělala vynikající oběd, takže nám to celkem šlo.

K večeru si ještě Wanyanka řezala prkna na bednu, ale pak toho stejně nechala a jeli jsme všichni tři do Kolína. Tam jsme dostala docela slušný rychlokurs šití. V neděli se mnou sice šicí stroj odmítal mluvit, ale šaty jsem ušila a nějaký ten pytlíček k tomu (ty teda byly nedodělaný a fakt jsem je do tábora nedodělala, ale byly.) No a v neděli jsme naši tyčovou a šicí seanci rozpustili a já jela vesele a zničeně domů.

Arja.

